

Arrest

nr. 336 143 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 27 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 10 april 2024 in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verblijfsaanvraag onontvankelijk, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.04.2024 werd ingediend door :

I. (...), M. (...) (R.R.: (...))
geboren te Slatine op (...)1994

+ minderjarig kind:

- K. (...), S. (...) (R.R.: (...)), geboren te Librazhd op (...)2014

nationaliteit: Albanië

adres: (...), 8400 Oostende

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 27.11.2019 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 21.05.2021 werd er echter door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van dit VIB vastgesteld. Op 29.06.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit VIB werd op 10.02.2022 kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 14.10.2022. Een derde en vierde VIB werd ingediend op respectievelijk 03.11.2022 en 06.11.2023. Beide VIB's werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op respectievelijk 22.12.2022 en 30.11.2023. Tegen deze beide beslissing diende betrokkene geen beroep in bij de RVV.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 1 jaar en 4 maanden voor het tweede, iets meer dan 1 maand voor het derde en 24 dagen voor het vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat dan haar dochter een studiejaar zou missen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien toont betrokkene eveneens niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tot slot dient er ook nog opgemerkt te worden dat betrokkene de mogelijkheid heeft om te vragen om de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verder verklaart betrokkene dat zij samenwoont met de heer A. (...) A. (...) D. (...) M. (...), doch zij legt geen enkel bewijs voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie heeft met de heer A. (...). Maar wat er ook van zij, de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene reeds “geruime tijd” in België verblijft, dat zij Nederlandse lessen zou hebben gevolgd en perfect Nederlands zou spreken en dat zij diverse cursussen zou volgen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook op 2 oktober 2024 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 328 830.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In haar syntheseseminarie voert verzoekster in een enig middel de schending aan van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Samenvatting:

De bestreden beslissing stelt dat door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De situatie is nochtans duidelijk en werd ook in het verzoek tot regularisatie 9bis aangehaald:

- verzoekster heeft een dochter die al sedert het schooljaar 2019-2020 in België naar school gaat, S. (...) K. (...). S. (...) zit nu in het schooljaar 2024-2025, zijnde het 5e schooljaar dat ze in België les volgt. Gelet op haar jonge leeftijd (10 jaar), betekent dit dat ze het grootste deel van haar schoolloopbaan in België gevolgd heeft;*
- S. (...) spreekt goed Nederlands en is goed geïntegreerd. Ze spreekt intussen beter Nederlands dan haar moedertaal en is helemaal aangepast aan het Belgisch onderwijssysteem en Belgische leefwereld;*
- S. (...) heeft nooit in Albanië schoolgelopen; ze is geboren in Frankrijk en van daaruit naar België doorgereisd. Het leven in Albanië is haar volkomen vreemd.*

Een terugwijzing naar Albanië zou niet alleen betekenen dat S. (...) een schooljaar zal verliezen, de impact zal de facto veel groter zijn, omdat ze gewoon nog nooit één dag school heeft gevolgd in Albanië. De Albanese taal kent ze enkel van haar moeder; ze spreekt veel meer Nederlands dan Albanees. Een herintegratie in Albanië zou een bijzonder zware opdracht zijn.

Daarenboven verwijzen verzoekers naar de voorgeschiedenis: de hele familie heeft Albanië reeds lang ontvlucht en heeft internationale bescherming verkregen in Frankrijk. Verzoekers hebben niemand meer in Albanië, laat staan dat er mensen zijn die hun – na een afwezigheid van ruim tien jaar – onderdak of financiële middelen kunnen verschaffen.

Tenslotte, niet in het minst, verzoekster heeft al een jaar een vaste relatie met dhr. M. (...) A. (...) A. (...) D. (...), erkend vluchteling in België. Beiden wonen al samen sedert april 2024 (cf. stuk 2) en wensen hun relatie verder te zetten.

De opmerking van verweerster dat een verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Het is van algemene bekendheid dat een aanvraag tot lang verblijf vanuit het land voor oorsprong uit hoofde van een verzoek tot wettelijke samenwoning bijzonder moeilijk is en een proces vormt van gemakkelijk zes maanden.

Kortom, de in het verzoekschrift tot machtiging tot lang verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet aangehaalde motivering is gegrond en het verzoek tot regularisatie dient ten gronde behandeld te worden.

In de syntheseseminarie stelt verweerster dat de gemachtigde van de Staatsecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone elementen uitmaken in de zin van art. 9 Vreemdelingenwet.

Verweerster leest in ‘ruime beleidsvrijheid’ kennelijk dat geen enkele aanvraag nog ontvankelijk wordt verklaard, tenzij aan heel strikte criteria wordt voldaan. De zgn. ruime beleidsvrijheid mag er niet toe leiden dat reële problemen in hoofde van de verzoekende partijen miskend wordt.

Verweerster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats mag stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Dat vragen verzoekers niet. Verzoekers vragen wel dat er kritisch wordt gekeken naar de mate van vrijheid die verweerster zichzelf toemeet en de argumenten van verweerster toetst aan de redelijkheid. De

vaststellingen nopens S. (...), hierboven vermeld, zijn voldoende pertinent en zwaarwichtig om aanzien te worden als buitengewone omstandigheden.

De vage repliek van verweerster, dat “na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden” is onvoldoende en weerlegt de onredelijkheid van de bestreden beslissing niet.

Omwille van deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekster aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden waarom zij haar verblijfsaanvraag niet zou kunnen indienen via de reguliere procedure in haar land van herkomst. Verweerder zet voor elk van de aangevoerde elementen concreet uiteen waarom hij tot deze vaststelling is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging van 10 april 2024 voerde verzoekster onder meer aan dat de situatie in haar thuisland, Albanië, haar verhindert om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post aldaar. Verzoekster stelt dat haar dochter daardoor een studiejaar zou missen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat dan haar dochter een studiejaar zou missen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien toont betrokkene eveneens niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tot slot dient er ook nog opgemerkt te worden dat betrokkene de mogelijkheid heeft om te vragen om de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze licht toe dat haar dochter in Frankrijk is geboren en nog nooit naar school is geweest in Albanië. Haar dochter volgt al vijf jaar onderwijs in België. Gelet op haar jonge leeftijd, heeft ze dan ook het grootste deel van haar schoolloopbaan in België doorlopen. Verder betoogt verzoekster dat haar dochter intussen beter Nederlands dan Albanees spreekt en zich in België heeft geïntegreerd. Verzoekster besluit dat een herintegratie in Albanië voor haar minderjarige dochter een bijzonder zware opdracht zal zijn.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van de huidige procedure nieuwe elementen aanbrengt die ze niet heeft aangevoerd in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging van 10 april 2024. Het weze herhaald dat de bewijslast bij het indienen van de voorliggende verblijfsaanvraag rust op verzoekster, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die ze meent te kunnen maken, kunnen staven. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). De Raad kan dan ook geen rekening houden met de bewering dat verzoeksters dochter al vijf jaar onderwijs in België volgt; dat zij beter Nederlands dan Albanees spreekt; dat zij helemaal is aangepast aan het Belgische onderwijssysteem en dat ze nog nooit heeft schoolgelopen in Albanië. De Raad kan

evenmin rekening houden met de bewering dat verzoeksters dochter nooit in Albanië heeft gewoond aangezien ze zou geboren zijn in Frankrijk en daarna naar België is verhuisd. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat dit betoog niet overeenstemt met de informatie vervat in het administratief dossier. Immers verklaarde verzoekster in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming op 18 november 2022 dat zij Albanië ongeveer vier jaar voordien heeft verlaten, samen met haar minderjarige dochter. Verzoekster verklaarde destijds niet terug te kunnen keren naar Albanië omdat ze zonder toestemming van haar ex-echtgenoot hun kind heeft meegenomen naar België en daardoor in de problemen kwam.

In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging voerde verzoekster enkel aan dat haar dochter een studiejaar zou missen indien zij zouden moeten terugkeren naar Albanië om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder heeft hierop geantwoord dat verzoekster zich bewust was van het feit dat de scholing van haar dochter steeds plaatsvond in precair verblijf. Immers werd verzoekster nooit tot een permanent verblijf in België toegelaten. Daarnaast toont verzoekster niet aan dat haar dochter geen onderwijs zou kunnen volgen in hun land van herkomst. Evenmin blijkt dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of enige aangepaste infrastructuur zou behoeven. Verzoekster brengt geen concreet verweer aan ter weerlegging van deze pertinente motieven.

Verder voert verzoekster aan dat ze al een jaar een vaste relatie heeft met M. A. A. D., een erkend vluchteling in België. Ze wonen samen sinds april 2024 en wensen hun relatie verder te zetten. Verzoekster brengt ter ondersteuning van haar betoog een uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling van 18 november 2024 bij. Hieruit blijkt dat de heer M. A. A. D., die de Syrische nationaliteit bezit en inderdaad erkend werd als vluchteling, samenwoont met verzoekster en haar minderjarig kind sinds 5 april 2024. Naast verzoekster, haar minderjarig kind en haar vermeende partner wonen er nog vijf andere personen op het vermelde adres.

Hieromtrent motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Verder verklaart betrokkene dat zij samenwoont met de heer A. (...) A. (...) D. (...) M. (...), doch zij legt geen enkel bewijs voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie heeft met de heer A. (...). Maar wat er ook van zij, de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat verzoekster, naast een attest van gezinssamenstelling van 18 november 2024, geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat ze daadwerkelijk een duurzame relatie onderhoudt met de heer M. A. A. D. De loutere samenwoning die blijkt uit het voormelde attest volstaat daartoe niet. Evenmin brengt verzoekster dergelijk bewijs bij in het kader van de huidige procedure. Verweerder moet aldus worden gevolgd waar hij motiveert dat uit de beschikbare informatie niet volgt dat verzoekster daadwerkelijk een duurzame relatie onderhoudt in België.

Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat *“een aanvraag tot lang verblijf vanuit het land voor oorsprong uit hoofde van een verzoek tot wettelijke samenwoning bijzonder moeilijk is en een proces vormt van gemakkelijk zes maanden”*. Verzoekster slaagt er immers niet in het bestaan van een duurzame relatie aannemelijk te maken.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar niemand meer rest in Albanië die haar onderdak of financiële middelen kunnen verschaffen aangezien haar hele familie Albanië heeft ontvlucht en internationale bescherming heeft verkregen in Frankrijk. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster dit element niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid die haar verhindert via de reguliere procedure in haar land van herkomst een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De Raad kan met dit element dan ook geen rekening houden. Er kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waaruit volgt dat de bewijslast bij het indienen van de voorliggende verblijfsaanvraag op verzoekster rust.

Waar verzoekster tenslotte nog betoogt dat verweerders ruime beleidsvrijheid ertoe leidt dat geen enkele aanvraag nog ontvankelijk wordt verklaard tenzij aan heel strikte criteria wordt voldaan en dat deze ruime beleidsvrijheid er niet toe mag leiden dat reële problemen van verzoekers worden miskend, komt haar betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het enige middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN